

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z wniosku C. R.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.  
o odszkodowanie z tytułu wypadku w drodze do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 kwietnia 2006 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w .  
z dnia 23 czerwca 2005 r., sygn. akt V Ua .../04 ,

**odrzuca skargę kasacyjną.**

### U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. wyrokiem z 23 czerwca 2005 r., oddalił apelację C. R. wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z 9 czerwca 2004 r., w sprawie z odwołania C. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z 29 sierpnia 2001 r., odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku w drodze do pracy.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku ubezpieczony, reprezentowany przez radcę prawnego zarzucił naruszenie przepisów postępowania, których uchybienie, w jego ocenie, miało istotny wpływ na wynik postępowania: 1) art. 217 k.p.c. i art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „przez niedopuszczenie dowodu na wyjaśnienie faktów mających rozstrzygający wpływ na

wynik sprawy”, 2) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. “poprzez oparcie się na dowodzie z opinii biegłych nie będących specjalistami z zakresu diabetologii”, “przez przyjęcie, iż przemęczenie wnioskodawcy pracą nie miało związku z zaistniałym wypadkiem” i “poprzez niedopuszczenie kolejnej opinii biegłego z zakresu diabetologii, w sytuacji gdy w sprawie wydane zostały dwie rozbieżne opinie lekarskie”, 3) art. 386 § 4 k.p.c. „poprzez nieuchylenie zaskarżonego apelacją wnioskodawcy wyroku (...) mimo, że wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, przez co wnioskodawca został pozbawiony możliwości zaskarżenia tego wyroku w ramach zwykłego środka zaskarżenia jakim jest apelacja”. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ubezpieczony podniósł, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy dokonując wstępnej oceny skargi kasacyjnej, wziął pod uwagę, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, jeśli ulegała ona odrzuceniu przed Sądem drugiej instancji, a skarga jest niedopuszczalna. Autor skargi oparł skargę wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania, w dodatku wszystkie powołane przez niego zarzuty dotyczą oceny dowodów i sposobu dokonywania ustaleń faktycznych (naruszenia art. 217 k.p.c. i art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy przypomina, co wielokrotnie podkreślał od początku orzekania kasacyjnego, iż kasacja (obecnie skarga kasacyjna) jest środkiem kontroli prawidłowości stosowania prawa przez sądy powszechne, nie zaś środkiem mającym służyć weryfikacji stanu faktycznego sprawy (powtórna apelacja). Ten szczególny środek zaskarżenia winien być oparty na ściśle określonych przez ustawę przesłankach, podkreślających publicznoprawny charakter kasacji (skargi kasacyjnej). Wyjątkowy charakter skargi kasacyjnej, będącej w aktualnym stanie prawnym nadzwyczajnym środkiem zaskarżania prawomocnych orzeczeń sądowych został wyraźnie podkreślony art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., zgodnie z którym podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny

dowodów. Skarga oparta wyłącznie na tych zarzutach podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna wobec braku ustawowych podstaw wskazanych w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. też postanowienie SN z 13 września 2005 r., III CSK 13/05, Biuletyn SN 2005 r. Nr 12, poz. 8).

Wobec braku ustawowych podstaw, bez znaczenia prawnego jest powołanie zarzutu naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. „poprzez nieuchylenie zaskarżonego apelacją wyroku Sądu Rejonowego i nieprzekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania” mimo, iż w ocenie skarżącego, wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, gdyż również ten zarzut w istocie także dotyczy oceny stanu faktycznego dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Stwierdzenie skargi, że „wnioskodawca został pozbawiony możliwości zaskarżenia tego wyroku w ramach zwykłego środka zaskarżenia jakim jest apelacja” jest absurdalne, skoro zaskarżony wyrok został właśnie wydany na skutek apelacji wniesionej przez niego.

Przytoczenie jako podstawy kasacyjnej jedynie ustawowo wyłączonych zarzutów kasacyjnych powoduje, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. powodując, że jest niedopuszczalna i na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. podlega odrzuceniu i dlatego na podstawie powołanych przepisów i art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.